

Rewia

Kategorie: Wydarzenia

Od jesieni 1941 r. do października 1942 r. oprócz koncertów, które odbywały się w Domu Kultury (vide [Dom kultury](#)), organizowano też co tydzień wieczory rewiowe.

Rewie nie miały tytułów, lecz nosiły kolejne numery: Rewia I, Rewia II, Rewia III. Miały one charakter małej formy scenicznej, znanej sprzed wojny z żydowskich scen w Europie Wschodniej. Dla autorów wzorem do naśladowania był warszawski teatr Ararat¹. Po solowych scenkach następowały duety, scenki przypominające skecze, inscenizowane pieśni, aktualne kuplety. Autorzy hołdowali stylowi nowoczesnej operetki żydowskiej opartej na amerykańskich wzorcach: sentymentalne numery przeplatały się z aktualnymi persyflażami² lub historycznymi reminiscencjami. Część muzyczna składała się z ludowych oraz nowo skomponowanych pieśni. Teksty i muzyka były tworzone przez autorów, którzy już wcześniej zajmowali się pisaniem i komponowaniem. Wzorowali się na rewiach stworzonych i wystawianych w Warszawie przez M. Brodersona. W przedstawieniach aktorzy, w większości amatorzy, naśladowali warszawskich artystów scen małych form: Dżigana i Szumachera³. Trzy wyżej wymienione rewie zostały stworzone przez autorów tekstów Janowskiego i Joachimowicza, reżysera M. Puławera i scenografa M. Schwarza. Muzykę skomponował w większości D. Beigelmann (vide), który także dyrygował orkiestrą w trakcie przedstawień.

Aktualne strofy z rewii były bardzo popularne i stawały się szybko szlagierami znanymi w getcie.

Publiczność składała się w większości z robotników, którzy w teatrze szukali odprężenia i tam je znajdowali.

Przedstawienia rewiowe skończyły się po wrześniowym wysiedleniu w 1942 r. wraz z zamknięciem Domu Kultury jako miejsca rozrywki.

Oskar Rosenfeld

Źródła

Encyklopedia, s. 175-176.

Tagi

administracja żydowska życie codzienne życie kulturalne

Data aktualizacji: 16-03-2026

Data dodania: 12-08-2023